

intellect en sentiment in hun vlote functie komen vertroebelen. Geheel ben ook ik daaraan niet ontkomen, maar dat het zoo weinig is geschied, dank ik zeker niet het minst aan de onge-meene welwillendheid, waarmede mijn ambtgenooten mij bij de waarneming van mijn taak zijn tegemoet gekomen, aan den grooten ijver en de nauwgezetheid, waarmede de ab-actis mij terzijde stond, en de altoos gereede dienstvaardigheid van onzen pedel.

Hooggeleerde Diepenhorst, thans is het Uwe beurt, om in onze republikeinsche gemeenschap een jaar lang den rectoralen scepter te zwaaien. Voor uw geduchte werkkraft zal de arbeid niet zwaar zijn, te minder, nu het afgeloopen jaar U het einde bracht van Uw werkzaamheid in de beide Staatscommissies, waarin Gij zitting hadt, en Gij tevens de vrije beschikking herkreegt over den tijd, dien Ge de laatste jaren in beslag zaagt genomen door Uw optreden als medelid van onze Amsterdamsche vroedschap. Een ieder onzer weet, hoe voortreffelijk Gij een taak weet te volbrengen, wanneer Gij U bereid verklaart, daarvoor Uw persoon en arbeid te geven. Niemand kan een tijdlang met toewijding een functie vervullen, zonder haar tot op zekere hoogte lief te krijgen, zoo is het ook mij gegaan met het ambt, dat ik nu neerleg. En het heeft daarom voor mij een eigenaardige bekoring, dat ik dat ambt bij dezen dan overdraag in de handen van U, met wien ik onder mijn ambtgenooten allicht wel met de meeste banden van zakelijken en persoonlijken aard ben verbonden.

Zoo is thans de Rector dood, leve dan de Rector en groeie en bloeie onze Vrije Universiteit tot in lengte van dagen!

Ik heb gezegd.

